

Sygn. akt I CZ 87/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote (przewodniczący)

SSN Mirosław Bączyk (sprawozdawca)

SSN Antoni Górski

w sprawie z powództwa Banku [...] S.A. w W.

przeciwko J. Ł. i K. R.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 29 października 2015 r.,

zażalenia pozwanego K. R.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 16 kwietnia 2015 r., sygn. akt V Ca 1036/14,

**odrzuca zażalenie dotyczące rozstrzygnięcia zawartego
w pkt 1 (pierwszym); uchyla rozstrzygnięcie zawarte w pkt 2
(drugim).**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 16 kwietnia 2015 r. Sąd Okręgowy oddalił wniosek pozwanych o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego z dnia 20 stycznia 2015 r. i odrzucił wniosek o sporządzenie i doręczenie wyroku.

Sąd Okręgowy ustalił, że pozwany K. R., działający także jako pełnomocnik drugiej pozwanej J. Ł. złożył wniosek na odpowiednim formularzu, który obejmuje swoją treścią jedynie „żądanie wydania zapadłego w sprawie orzeczenia”, a treść tego wniosku jest jednoznaczna. Pozwany ten nie poparł niczym twierdzenia, jakoby uzyskał od pracownika sądowego Obsługi Biura Interesantów błędną informację odnośnie do odpowiedniego formularza, na jakim mógłby złożyć wniosek o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego z dnia 30 stycznia 2015 r. Ponadto pozwany K. R. był nieobecny przy ogłoszeniu wyroku i tym samym pozbawił się możliwości uzyskania odpowiedniego pouczenia.

W zażaleniu pozwanych, obejmującym oba rozstrzygnięcia, podnoszono błędy w ustaleniach faktycznych Sądu Okręgowego (k. 320-321 akt sprawy).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z akt sprawy wynika, że pozwany K.R., będący jednocześnie pełnomocnikiem pozwanej J.Ł., złożył wniosek o „doręczenie wyroku z dnia 30.01.2015, wydanego w sprawie, sygn. akt V Ca 1036/14” (k. 299). Złożony dokument zatytułowany jako „wniosek o doręczenie odpisu orzeczenia” został sporządzony na standardowym formularzu dostępnym w Biurze Obsługi Interesanta. Na formularzu tym nie zaznaczono odpowiednich postaci wniosków procesowych. Istnieją uzasadnione podstawy do przyjęcia, że rzeczywista intencja wnioskodawcy różniła się jednak z faktyczną treścią wniosku, jeżeli pozwany K. R. istotnie zamierzał wnieść środek odwoławczy, o czym może świadczyć dalsza jego aktywność procesowa. Pozwany (pełnomocnik procesowy drugiej pozwanej) nie jest profesjonalistą, z treści standardowego formularza Sądu nie wynikają ewentualne warianty możliwych wniosków dotyczących postępowania po wydaniu

orzeczenia pierwszej instancji (np. wniosek o doręczenie tylko sentencji orzeczenia, wniosek o orzeczenie wraz z uzasadnieniem). Jeżeli wspomniany czynnik edukacyjno-informacyjny dostrzega Sąd Okręgowy w obecności pozwanego przy ogłoszeniu wyroku związanej z możliwością uzyskania odpowiedniego pouczenia, to należy stwierdzić, że strona może, ale nie musi korzystać z takiego uprawnienia procesowego.

W rezultacie należy stwierdzić, że Sąd Okręgowy bezzasadnie uznał, że pozwany K.R., jednocześnie pełnomocnik drugiej pozwanej, nie złożył w terminie wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego z dnia 30 stycznia 2015 r., wynikającym z art. 331 k.p.c.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy uchylił rozstrzygnięcie zawarte w pkt 2 zaskarżonego postanowienia jako nieuzasadnione. Jednocześnie odrzucił zażalenie w odniesieniu do rozstrzygnięcia zawartego w pkt 1 postanowienia, ponieważ w tym zakresie nie przysługiwał pozwanym środek zaskarżenia (art. 394¹ § 2 k.p.c.).